

Enternasyonal Komünist Akım

Dünyanın bütün işçileri, birleşin!

tr.internationalism.org

turkiye@internationalism.org

Workers of the world, unite!

Proletaires de tous les pays, unissez-vous!

Proletarier aller Länder vereinigt Euch!

Proletari di tutti i paesi, unitevi!

Proletärer i alla länder, förena er!

¡Proletarios del mundo uníos!

দুনিয়ার মজদুর এক হও!

Arbeiders aller landen, verenigt u!

Proletários de todos os países, uni-vos!

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

दमश्चिकंमजदुरदक एक हव

دوشو دوحتم نه چ نارگرای

전세계 노동자여, 단결하라!

万口のプロレタリアよ、口結せよ

Manggagawa sa buong daigdig, magkaisa!

全世界无口者，口合起口！

Világ proletárjai, egyesüljetek!

Kaikkien maiden työläiset liittykää yhteen!

19. Dünya Kongresi: **Belgeler**

Enternasyonal Komünist Akım 19. Dünya Kongresi

Sınıf Kavgalarına Hazırlanmak

EKA olarak geçtiğimiz aylarda 19. Kongre'mizi gerçekleştirdik. Genel olarak bir kongre, devrimci örgütlerin yaşantısının en önemli anıdır ve devrimci örgütler işçi sınıfının bizzat bir parçası oldukları için, kongrelerinin temel derslerini çıkartarak onları sınıfın daha geniş kesimlerinin erişimine sunmak gibi bir sorumlulukları vardır. Bu yazıyı kaleme alma amacımız da budur. Başlamadan kongremizin, bahsettiğimiz örgütümüzün sınırları dışına açılma kaygısını da pratiğe geçirdiğini ifade etmemiz gerekli. Zira kongremize EKA şubelerinden delegelerin yanı sıra örgütümüzün sempatizanları ve militanlarımızın içerisinde bulunduğu tartışma gruplarının kimi bileşenlerinin yanı sıra EKA olarak irtibat içerisinde olduğumuz ve tartışma yürüttüğümüz yapılardan kimilerinin temsilcileri de katıldılar. Kongremize temsilci gönderen yapılardan ikisi Kore'de çalışma yürütüyorlardı, diğeri ise Brezilya'dan OPOP (İşçi Muhalefeti) örgütüydü.[1] Çağırıldığımız ve gelmeyi kabul eden, fakat ne yazık ki ülkeler arası seyahatin burjuvazi tarafından zorlaştırılmalarından dolayı gelemeyen başka yapılar da vardı.

Örgütümüzün tüzüğünde ifade edildiği üzere:

"Dünya Kongresi EKA'nın en yüksek organıdır. Dolayısıyla görevleri:

"a) Örgütün özellikle uluslararası duruma dair genel tahlillerini ve yönelimlerini detaylandırmak;

"b) Bir önceki kongreden bu yana örgütün faaliyetlerini incelemek ve bu faaliyetlerin bir bilançosunu çıkartmak;

"c) Gelecek çalışmalar için perspektifleri tanımlamaktır."

Bu unsurlar temelinde 19. Kongre'mizin derslerini çıkartabiliriz.

Uluslararası durum

Değinememiz gereken ilk nokta, uluslararası duruma dair tahlillerimiz ve tartışmalarımız olacaktır. Eğer bir örgüt uluslararası duruma dair net bir anlayış ortaya koyamıyorsa, uygun biçimde durum içerisinde müdahalelerini geliştirmesi de mümkün olmaz. Tarih, uluslararası duruma dair hatalı bir değerlendirmenin devrimci örgütlerin için nasıl felaket sonuçlar doğurabileceğini bize öğretmiştir. Böylesi hataların en ciddi kimi örneklerine değinebiliriz. İkinci Enternasyonal'in çoğunluğunun birinci emperyalist dünya kıyımından önce, savaş öncesi süreçte sol kanadının etkisiyle kongrelerinde doğru bir biçimde savaş tehlikesini ifade edip proletaryayı savaşa karşı seferber olmaya çağırmış olmasına rağmen, savaş tehlikesini hafife alması bu durumun vahim örneklerinden bir tanesidir.

Bir başka örnek olarak ise, 1930'larda, Fransa'daki 1936 grevleri ve İspanya'daki iç

savaşı, yeni bir uluslararası devrimci dalganın başlangıcı olarak analiz eden Troçki'nin durumudur. Bu analiz Troçki'yi 1938'de Dördüncü Enternasyonal'in kuruluşunu ilan etmeye götürmüştür. "Komünist ve sosyalist partilerin muhafazakar politikaları karşısında" yeni örgütün kendisini "duraklamadan devrim yolunda ilerleyen milyonlarca insanın oluşturduğu kitlelerin" başına koymasının icap ettiği düşünülmekteydi. Bu hata İkinci Dünya Savaşı sırasında 4. Enternasyonal şubelerini burjuva saflara geçmeye götürmüştür: her koşulda "kitlelerle birlikte olmak" için Sosyalist ve Komünist partilerin yürüttüğü "Direniş" politikalarına yani Müttefik emperyalist bloğuna destek verme politikalarına eklenmişlerdir.

Daha yakın geçmişe bakacak olursak, komünist solun kimi örgütlerinin nasıl Fransa'daki Mayıs 68 genel grevini ve peşinden gelişen bütün uluslararası mücadeleler dalgasını, basit bir "öğrenci hareketi"nden başka bir şey olarak görmeyerek kaçırmış olduklarına dikkat edebiliriz. Aynı şekilde, Mayıs 68'i çoktan devrim olarak görüp umutları gerçekleşmeyin çaresizliğe kapılan ve ortadan kaybolan öteki grupların acı kaderlerinin de altını çizebiliriz.

Bugün uluslararası duruma dair söz konusu olanın isabetli bir tahlilini geliştirmek devrimcileri için en büyük önemi taşımaktadır, çünkü herşeyden önce son dönemde söz konusu olanların önemi her zamankinden de fazladır ve fazlalaşmaktadır.

Bu yazımızı takiben ilerleyen günlerde kongremizin uluslararası duruma dair benimsediği bildirgeyi yayınlayacağız. Bu nedenden ötürü bütün noktaların üzerinden burada geçmemiz gerekli değil. Yalnızca en önemli meselelerin altını çizmek istiyoruz.

İlk ve en önemli nokta, kapitalizmin krizinin, Yunanistan gibi kimi Avrupa devletlerindeki ülke borçları ile birlikte attığı belirleyici adımdır:

"Gerçekten de, artan sayıda devletin iflas etmesi ihtimalinin gündeme gelişi, kapitalizmin üstesinden gelinmez krizinde batışının yeni bir aşamasını teşkil ediyor. Burjuvazinin onlarca yıldır kapitalist krizin evrimini yavaşlatmak için kullandığı politikaların sınırlarını gözler önüne seriyor... Yeni bir Büyük Buhran'ı önlemek amacıyla 2009'un Mart ayında G20'nin benimsediği önlemler hakim sınıfın onlarca yıldır uyguladığı önlemlerin önemli bir ifadesi. Özünde ekonomiye hatırı sayılır bir kredi kütlesinin aktarılması noktasına geliyorlar. Böylesi önlemler yeni değil. Aksine, 35 yıldır kapitalist üretim biçiminin temel çelişkisinden, kapitalizmin üretimini emebilecek güçte pazarlar bulamama durumundan kurtulmak amacıyla hakim sınıfın uyguladığı politikaların kalbinde yatıyorlar... Bankacılık sisteminin iflası ihtimali ve ekonomik düşüşün şafağı bütün devletleri, üretimdeki düşüşten dolayı gelirleri dibe vurmuş olduğu halde ekonomilerine ciddi miktarlarda para pompalamak durumunda bıraktı. Bunun sonucu olarak pek çok ülkede devlet borçları ciddi bir biçimde arttı. İrlanda, Yunanistan veya Portekiz gibi en madur durumdaki ülkeler için bu durumun anlamı iflas tehlikesi, yani kamu işçilerinin maaşlarının ve genel olarak borçların ödenememesi ihtimali oldu. O noktadan itibaren, bankalar böylesi ülkeleri, en yüksek faiz oranlarıyla olmadığı takdirde yeni borçlar vermeyi reddettiler, zira bütün bu borçların geri ödeneceğinden emin olamıyorlardı. Avrupa Bankası ve IMF sayesinde faydalandıkları 'kurtarma planları' ise eski borçların üzerine yığılan yeni borçlardan oluşmakta. Durum artık bir kısır döngü olmaktan da çıkarak şeytani bir sarmal halini aldı... Portekiz, İtalya, İrlanda, Yu-

nanistan ve İspanya'nın ülke borçları krizi dünya ekonomisini tehdit eden depremin yalnızca ufak bir kesimi. Büyük sanayi güçlerinin çok daha iyi direniyor olmalarının esas nedeni ... kredi notu kurumlarından AAA almış olmaları değil ... dünyanın bir numaralı gücü borçlarını ödeme kapasitesine 'resmi' güvenin düşmesi tehlikesi ile karşı karşıya; dahası tüm geri ödemelerinin değeri ciddi bir biçimde düşmüş olan dolar kuruyla yapacağı yönünde büyüyen bir kaygı var ... Ve bütün kurtarma planlarıyla, bütün ükelerde durum yalnızca daha da kötüye gitmiş vaziyette. Dolayısıyla, Portekiz, İtalya, İrlanda, Yunanistan ve İspanya'nın iflası onlarca yıldır hayatta kalışını borçlara boğulmasına borçlu olan dünya ekonomisinin iflas buzdağının yalnızca görünen kısmını teşkil etmekte ... Bankacılık alanın devletler düzeyine kayarak, borç krizi kapitalist üretim biçiminin ölümcül krizinde, sarsıntıların şiddeti ve çapını ciddi bir biçimde arttıracak yeni bir aşamaya geçtiğini damgalıyor. Tünelin sonunda kapitalizm için ışık yok. Bu düzen toplumu ancak her daim artan bir barbarlığa götürebilir."

Kongremizin ardından gelen süreç tahlilimizi doğruladı. Bir yandan Avrupa ülkelerinin artık yalnızca Portekiz, İtalya, İrlanda, Yunanistan ve İspanya'yı değil, bütün Avro bölgesini tehdit eden ülke borcu krizleri giderek önem kazanarak ağırlığını koydu. Yunanistan'a dair 22 Temmuz'da gerçekleşen Avrupa zirvesinin sözde "başarısı" ise pek bir şeyi değiştirmeyecek. Benzeri bütün zirveler sözde Yunanistan'ın sorunlarına uzun süre etkili olacak çözümler bulmuşlardı ki bütün bu çözümlerin ne kadar etkili olduğunu görebiliyoruz!

Aynı zamanda, Obama'nın bütçe politikalarını kabul etmekte çektiği zorlukla, medya ABD'nin de düzeyi (gayri-safi milli hasılanın %130'u) Portekiz, İtalya, İrlanda, Yunanistan ve İspanya gibi ülkeleri aratmayacak devasa bir ülke borcunun vebalini boyunda taşıdığını "keşfetti". Kongremizde ortaya koyduğumuz tahlillerin bu şekilde doğrulanmaları örgütümüzün herhangi bir hünerinden kaynaklanmıyor. Bu tahlili yapmamıza imkan verdiğini söyleyebileceğimiz tek "hüner", işçi hareketinin, marksist teorinin gelişiminden beri her zaman kapitalist üretim biçiminin, kendisinden önceki üretim biçimleri gibi, uzun vadede iktisadi çelişkilerini aşamayacağını savunan klasik tahlillerine sadık kalmaktır. Kongremizdeki tartışmalar da böylesi bir marksist tahlil çerçevesinde gerçekleştiler. Ekonominin, özellikle ABD'de olduğu üzere para basmaya sığındıkça sığınmasından dolayı aşırı enflasyona batıp batmayacağı üzerine, özellikle kapitalizmin çelişkilerinin nihai nedenlerine dair (özellikle büyük ölçüde Avrupa'daki "Otuz Şanlı Yıl" üzerine yürütmekte olduğumuz tartışmaya tekabül eden) farklı görüşler ifade edildi. Öte yandan mevcut durumun ciddiyetine dair gerçek bir ortaklaşma vardı ki kongremizin uluslararası durum bildirgesini oybirliğiyle benimsemesi bu durumu ifade ediyordu.

Kongre ayrıca, bildirgeden de görülebileceği üzere emperyalist çatışmaların evrimini inceledi. Bu noktada, bir önceki kongremizden sonra geçen iki senenin temelde yeni unsurlar getirmekten ziyade dünyanın başta gelen gücünün, bütün askeri çabalarına rağmen, Soğuk Savaş sırasında sahip olduğu "liderliği" yeniden kurmaya kadir olmadığını ve Irak ve Afganistan'daki savaşların dünya genelinde bir "Pax Americana" ("Amerikan Barışı") getirmeyi beceremediğini doğrular nitelikteydi. "Yirmi sene önce Baba George Bush'un öngördüğü ve ABD'nin rehberliğinde gerçekleşeceğini umduğu 'Yeni Dünya Düzeni' gün geçtikçe kendisini yalnızca bir dünya karmaşasından başka bir biçimde sunamaz hale geliyor ki kapitalist ekonominin sarsıntıları bu durumu ancak

daha da şiddetlendirebilirler" (Uluslararası Durum Bildirgesi, Madde 8).

Kongremizin sınıf mücadelesinin mevcut evrimini özel olarak incelemesi de büyük önem taşıyordu, zira bu meselenin devrimciler için özel önemini yanı sıra, bugünün proletaryası yaşama koşulları eşi benzeri görülmemiş saldırılarla karşı karşıyadır. Bu saldırılar özellikle Yunanistan gibi Avrupa Bankası ve IMF'nin kırbacı altındaki ülkelerde vahşice gerçekleşmiştir. Öte yandan bütün ülkelerde, işsizliğin patlaması ve daha önemlisi bütün hükümetlerin bütçe açıklarını kapatma gereksinimlerinden dolayı yağmur gibi yağmaktadırlar.

Bir önceki kongremizin benimsediği bildirmede "*bugünkü saldırıların temel biçimi, yani kitlesel işten çıkarmalar, ilk aşamada böylesi hareketlerin (yani kitlesel mücadelelerin) ortaya çıkmasını kolaylaştıracak nitelikte değiller... İkinci bir aşamada, işçi sınıfının burjuvazinin şantajına daha az açık olacağı aşamada, özellikle burjuvazi bugün bütün bu bankaları kurtarma ve ekonomiyi canlandırma planlarından dolayı biriken devasa bütçe açıklarını işçi sınıfının tamamına ödetmeye kalkıştığı anda, işçiler birleşik ve sağlam bir mücadelenin hakim sınıfın saldırılarını geri püskürtebileceği fikrine meyledeceklerdir. İşçilerin geniş çaplı mücadelelerine o zaman şahit olmamız daha olası"* görüşü ortaya konulmuştu.

19. Kongre'miz "*son kongremizden beri geçen iki yıl bu öngörüğü fazlasıyla doğrulamıştır. Bu dönemde en gelişmiş ülkelerde işçi sınıfına dayatılan kitlesel işten çıkarmalara ve yükselen işsizliğe karşı geniş çaplı mücadelelere şahit olmadık"* gözleminde bulundu. Öte yandan kongremiz "*kamu harcamalarında gerekli kesintilere' karşı önemli mücadeleler gerçekleştirmeye başlamıştır. Verilen yanıt hala, özellikle bu saldırıların en şiddetli biçimlerde gerçekleştiği Yunanistan ve İspanya gibi ülkelerde, işçi sınıfı son günlerde esasında önemli bir militanlık göstermiş olsa da bir hayli çekingendir. Bir açıdan, saldırıların vahşiliği, hele de 'sol' hükümetlerce uygulandıkları için, işçi saflarında daha da bir güçsüzlük hissi yaratmaktadır"* sonucunun altını çizdi. O zamandan beri, bu ülkelerdeki işçi sınıfı acizce beklemediğini kanıtladı. Özellikle geçtiğimiz aylarda, öteki Avrupa ülkeleri için de bir umut ışığı işlevi gören İspanya'daki "öfkeli" hareketi için bunu söyleyebiliriz.

Hareket, tam da kongremiz gerçekleşirken başladı, dolayısıyla o noktada hareketi tartışma gündemimize dahil etmemiz mümkün olmadı. Öte yandan, kongremiz senenin başından beri Arap ülkelerini vuran toplumsal hareketleri inceledi. Konuya dair tartışmalarda, nedenleri bu durumun daha önce şahit olmadığımız bir olgu olmasının da ötesinde nedenlerden dolayı tam bir ortaklaşma olmadı, fakat bütün kongre bildirmede bulunan tahlille hemfikirli:

"... yakın dönemde tanık olduğumuz en kitlesel hareketler en sanayileşmiş ülkelerde değil kapitalizmin çeperindeki ülkelerde, özellikle de Tunus ve Mısır gibi, burjuvazinin hareketleri dağıtmak için kullandığı vahşi baskıların ardından nihayetinde yerel diktatörlerden kurtulmak zorunda kaldığı çeşitli Arap ülkelerinde gerçekleştiler. Bu hareketler klasik anlamda, yakın geçmişte bu ülkelerde gördüğümüz mücadeleler gibi (mesela Tunus'taki 2008 Gafsa grevi, veya Mısır'da 2007'nin yazında gerçekleşen ve çok sayıda sektörden dayanışma çeken kitlesel dokuma sanayisi grevleri) klasik anlamda işçi mücadeleleri değillerdi. Çoğu zaman, toplumun kamu sektöründen ve özel sektör-

den işçiler, işsizler ama ayrıca küçük esnaf, zanaatkarlar ve iyi eğitilmiş gençler gibi farklı kesimlerinin içerisinde bulunduğu toplumsal kalkışmalar biçimini aldılar. Bu yüzden proletarya nadiren doğrudan ve belirgin bir biçimde (mesela Mısır'daki kalkışmanın sonuna doğru gerçekleşen grevlerde) kendisini gösterdi; daha da nadiren başı geçen güç rolünü üstlendi. Öte yandan bu hareketlerin kökeninde, ortaya atılan taleplerin çoğunun da ifade ettiği gibi, temelde başka ülkelerdeki işçi mücadelelerinin kökeninde olan nedenlerin aynılarını buluyoruz: krizin ciddi bir biçimde şiddetlenmesi ve sömürücü olmayan bütün nüfus nezdinde yol açtığı sefalet. Ve proletarya genelde bu hareket içerisinde doğrudan bir sınıf olarak ortaya çıkmamış olsa da, özellikle işçi sınıfının ciddi bir ağırlığı olan ülkelerde, özellikle kalkışmalara gösterilen derin dayanışma ve karşı tarafın korkunç baskılarına karşı kör ve çaresiz şiddete çekilmeyi engelleyebilme açısından, proletaryanın izleri mevcuttu. Nihayetinde Tunus ve Mısır burjuvazileri, Amerikan burjuvazisinin iyi tavsiyelerine uyup diktatörleri sallama kararı aldılarsa, bu büyük ölçüde bu hareketlerde işçi sınıfının varlığından kaynaklıydı."

İşçi sınıfının kapitalizmin çeperindeki ülkelerdeki bu yükselişi, kongremizin Polonya'daki 1980 kitle grevleri sırasında örgütümüzün ortaya koyduğu tahlile geri götürdü:

"Bu noktada EKA, Marks ve Engels'in ifade ettiği görüşler temelinde, dünya proleter devriminin işaretinin, bu ülkelerdeki proletaryanın yoğunlaşmış doğasından ve daha da önemlisi burjuvazinin uzun süredir dizdiği en gelişmiş ideolojik tuzaklara en iyi silahların en nihayetinde filizlenmesini sağlayacak tarihsel deneneyimden dolayı kapitalizmin merkezi ülkelerinden, özellikle de Avrupa'nın eski sanayi ülkelerinden yakılacağını savunmuştu. Dolayısıyla, dünya işçi sınıfının gelecekte atması gereken en temel adımlardan biri, yalnızca Batı Avrupa'daki merkezi ülkelerde kitlesel mücadelelerin gelişimi değil, işçi sınıfının demokratik ve sendikal tuzaklardan her şeyden önce kendi mücadelelerini ele alarak kurtulmasıdır. Bu hareketler, temel kapitalist güç olan ABD'de, artan sefaletin on milyonlarca insanları vurduğu işçi sınıfı da dahil dünya işçi sınıfı için bir işaret ateşi olacaktır ve "Amerikan Rüyası'nı" gerçek bir kaba çevirecektir."

Bu tahlil, İspanya'da gerçekleşen "öfkeli" hareketi ile doğrulanmaya başlamıştır. Tunis'te veya Kahire'deki eylemciler milli bayrağı mücadelelerinin bir işareti olarak sallarken, büyük Avrupa şehirlerindeki (özellikle İspanya'daki) hareketlerde milli bayraklar büyük ölçüde sallanmamıştır. Tabii ki "öfkeli" hareketi hala ağır demokratik yanılsamalar altında ezilmektedir fakat her devletin, en demokratik ve en solcu olanının bile, sömürülenlerin vahşi can düşmanı olduğunu ifade etme vasfına sahiptir.

Sınıf mücadelesinin gelişimine EKA'nın müdahalesi

Yukarıda da gördüğümüz üzere, devrimci örgütlerin içerisinde buldukları tarihsel durumu doğru tahlil edebilme ve ayrıca olguların gerçekliği karşısında kusurlu bulunan tahlilleri sorgulamayı bilme yetileri, işçi sınıfı içerisindeki müdahalelerinin biçim ve içeriğinin, yani sınıfın onları yerine getirsinler diye meydana getirdiği sorumluluklara layık olabilme yeteneklerinin önkoşuludur.

EKA'nın 19. Kongresi, iktisadi krizin, işçi sınıfına dayatılan iğrenç saldırıların ve bu saldırılara sınıfımızın ilk tepkilerinin incelenmesi temelinde, 2003 ile günümüz arasında şahit olduklarımızdan çok daha sert ve kitlesel bir sınıf kavgaları dönemine girmekte

olduğumuz sonucuna ulaştı. Bu seviyede, özellikle de krizin bu hareketleri belirlemede büyük bir rol oynayacak evrimi göz önünde bulundurulduğunda, kısa vadeli öngörülerde bulunmak kolay olmayacaktır. Önümüzdeki büyük sınıf kavgalarının nerede ve ne zaman patlak vereceğini bilebileceğimizi düşünmek, bir yanılığa düşmek olur. Öte yandan önemli olan genel eğilimi çıkartmak ve durumun evrimine karşı, gerektiği zaman, hem tutum geliştirirken hem de doğrudan mücadelelere müdahil olurken hızla ve uygun biçimde tepki verebilmek adına, fazlasıyla tetikte olmaktır.

19. Kongremiz, geçtiğimiz kongreden bugüne EKA'nın müdahalelerinin bilançosunun kesinlikle olumlu olduğunu hissetti. Gerektiği zaman, ve bazen çok hızlı bir biçimde, internet sitemizde ve bölgesel yayın organlarımızda, pek çok dilde tutum alabildik. Çok zayıf güçlerimizin sınırları dahilinde, yayınlarımız son dönemdeki toplumsal hareketlerin bir parçası olan eylemlerde, özellikle 2010'un sonbaharında Fransa'daki emeklilik reformu karşıtı hareket esnasında veya eğitilmiş gençliğin özellikle işçi sınıfı kökenli öğrencilere karşı yapılan saldırılara (mesela 2010 sonunda İngiltere'de okul harçlarındaki fahiş artışa gibi) karşı eylemlerinde yaygın bir biçimde dağıtıldı. Buna paralel olarak, EKA farklı kıtalarda, pek çok ülkede ortaya çıkan toplumsal hareketlere dair açık toplantılar düzenledi. Aynı zamanda EKA militanları mümkün oldukça kitle meclislerinde, mücadele komitelerinde, tartışma çevrelerinde ve internet sitelerinde örgütün tutum ve tahlillerini desteklemek ve bu hareketlerin yarattığı uluslararası tartışmaya katılmak amacıyla konuştular.

Bu bilanço, militanlarımızı teşvik etmek adına yaptığımız bir insan kaynakları çalışması veya okuyucuyu etkilemek için yaptığımız bir blöf değildir. Örgütümüzün faaliyetlerini takip edebilenlerce doğrulanabilir ve sorgulanabilir; zira tanım gereği açık faaliyetlerden bahsetmekteyiz.

Benzer bir biçimde, kongremiz komünist ilkeleri savunan veya bu yönde ilerleyen unsurlara ve yapılara yönelik çalışmamıza dair de olumlu bir bilanço çıkarttı.

İşçi mücadelelerinin önemli bir gelişim perspektifi göstermesi, devrimci azınlıkların ortaya çıkması olasılığını da beraberinde getiriyor. Dünya proletaryası kitlesel mücadelelere girişmeden önce dahi, bu durumun temel hatlarının farkına varmak mümkündür (ki 17. Kongremizde benimsediğimiz bildirmede[2] bu duruma işaret etmiştik. Bu durumun nedeni, 2003'ten beri işçi sınıfının 1989'da "sosyalist" bloğun çöküşünün ardından yaşanan gerilemeden ve "komünizmin ölümü" ile "sınıf mücadelesinin sonu" minvalinde devasa kampanyaların etkisinden kurtulmaya başlamış olusudur. O zamandan beri, çekinceli bir biçimde de olsa bu eğilim doğrulanmıştır ve ciddi sayıda ülkede unsur ve yapı ile ilişkiler kurulması sonucunu doğurmuştur. "Bu olgu, hem EKA'nın bir şubesinin bulunmadığı ülkelerde hem de şubelerin şimdiden mevcut olduğu ülkelerdeki ilişkileri kapsamaktadır. Öte yandan, EKA'nın zaten mevcut olduğu ülkelerde ilişkilerin sayısındaki artış çok daha düşük seviyededir. Bu durumun açık ve belirgin ifadelerinin hala EKA şubelerinin bir azınlığında hissedilir durumda olduğunu söyleyebiliriz" (Kongre'ye yapılan ilişkiler üzerine rapor sunumundan).

Fazlasıyla sık bir biçimde, örgütün önceden veya daha bir şubesinin bulunmadığı ülkelerde yeni ilişkiler ortaya çıktı. Bunun bir örneğini Kasım 2010'da gerçekleşen "Tüm-Amerika" konferansında görebiliriz. Bu konferansa Brezilya'dan OPOP ve başka

yoldaşların yanı sıra, Peru, Dominik Cumhuriyeti ve Ekvator'dan yoldaşlar katıldılar. Bu ilişkiler çevresinin gelişiminden dolayı "bu çevreye dair müdahalelerimiz ciddi bir ivme kazandı ve EKA'nın faaliyetlerinin bu alanında hiç yapmadığı kadar büyük bir militan ve mali yatırımı gerekli kılarak tarihimizde gerçekleştirdiğimiz en zengin ve sık buluşma ve tartışmaları yapmamıza olanak verdi" (İlişkiler raporu).

Bu rapor, "ilişkilere dair durumun yeniliğini, özellikle de anarşistlerle ortak çalışma yürütmemizin yeniliğini vurgulamaktadır. Belirli durumlarda, bizimle aynı saflarda, enternasyonalizm saflarında olan unsur ve yapılarla mücadele içerisinde ortaklaşmayı başardık" (İlişkiler raporunun sunumu). Kendilerini anarşist olarak ifade eden unsur ve yapılarla yürüttüğümüz ortak çalışma, örgütümüz içerisinde de zengin tartışmalar tetikleyerek bu akımın çeşitli yönlerine, özellikle de farklı unsurlardan oluşan doğasına dair daha net bir anlayış edinmemizi mümkün kıldı. Zira anarşist eğilim içerisinde, her tür burjuva hareket ve ideolojisini hazır olan saf solculardan, enternasyonalist oldukları su götürmez bir gerçek olan gerçekten proleter unsurlara kadar geniş bir yelpaze bulunuyor.

"Başka bir yenilik ise, Paris'te kendilerini Troçkist olarak nitelendiren unsurlarla ortak çalışma yürütmüş olmamız... bu unsurlar emeklilik reformuna karşı eylemlerde çok faaldiler ve tıpkı EKA olarak bizim yaptığımız gibi işçilerin kendi mücadelelerini ellerine almalarını, sendikal sınırların dışına çıkmalarını hedefliyor, bir yandan da sınıfımız içerisinde tartışmanın gelişimini teşvik ediyorlardı. Dolayısıyla bu çabalarıyla ortaklaşmak için her türlü nedene sahibiz. Eğer tavırları Troçkizmin klasik pratiği ile çelişiyorsa, bu çelişki ne kadar büyükse o kadar iyi" (İlişkiler raporu sunumu).

Dolayısıyla kongremiz örgütümüzün devrimci görüşleri savunan veya devrimci görüşlere doğru evrimleşen olan unsurlara dair çalışmasının da olumlu bir bilançosunu çıkartabildi. Bu işçi sınıfı içerisindeki müdahalelerimizin önemli bir kısmıdır, zira komünist devrimin zaferi için vazgeçilmez olan devrimci partinin kuruluşuna gidecek sürecin bir parçasıdır.[3]

Örgütsel sorunlar

Bir devrimci örgütün faaliyetlerine dair bütün tartışmalar, işleyişinin değerlendirmesini göz önünde bulundurmamak durumundadır. Bu alanda da kongremiz, farklı bir rapor temelinde, örgütün en büyük zayıflıklarının altını çizdi. Yayınlarımızda ve hatta kimi açık toplantılarımızda EKA'nın geçmişte yaşadığı örgütsel zorluklara açıkça değinmiştik. Bunu yapmamızın nedeni sergicilik değildir, bu işçi hareketinin klasik bir pratiğidir. Kongremiz bu zorlukları ve özellikle kimi şubelerde ağırlığı fazlasıyla hissedilen örgütsel dokunun ve kolektif çalışmanın zedelenmiş durumunu derinlemesine inceledi. EKA'nın bugün 1981, 1993 veya 2001'deki gibi bir kriz yaşamakta olduğunu düşünmüyoruz. 1981'de örgütün ciddi bir kısmının, örgütün etrafında kurulduğu siyasi ve örgütsel ilkelerden vazgeçtiğine şahit olduk ki bu durum başta İngiltere şubemizin yarısının kaybı olmak üzere kimi çok ciddi sarsıntılara neden oldu. 1993'te ve 2001'de, EKA örgütü içinde klanların oluşması gibi bir sorunla karşı karşıya kaldı ki bu da nihatinde belirli sayıda militanın (özellikle 1995'te Paris şubemizin ve 2001'de merkezi organımızın kimi üyelerinin[4]) örgütü sadakatlerini reddetmeleri ve ayrılmalarıyla sonuçlandı. Son iki krizin nedenleri arasında EKA "sosyalist" bloğun

çöküşünün dünya proletaryasının bilincinde tetiklediği derin bilinçsel gerilemeyi, daha genel olarak ise kapitalist toplumu etkileyen toplumsal yozlaşmayı tespit etti. Mevcut zorlukların nedenleri de kısmen aynı türden olmakla birlikte devrimci inançların kaybı ve sadakatsizlik gibi sonuçlar doğurmuyorlar. Bu sorunların ortaya çıktığı şubelerin bütün militanları, EKA'nın kavgasının haklılığına tamamen inanıyorlar ve örgüte sadakatlerini ve bağlılıklarını göstermeye devam ediyorlar. EKA, işçi sınıfının Mayıs 68 hareketi ile bitirdiği karşı-devrim sürecinden beri geçirdiği en kasvetli dönemle, yani 1990'ların başındaki sınıfımızın militanlıkta ve bilinçteki genel gerileme dönemiyle karşı karşıyayken, bu militanlar mevzilerini korudular. Bu büyük ölçüde yoldaşlar otuz yılı aşkın süredir birbirlerini tanıyan ve birlikte militanlık etmiş yoldaşlar. Dolayısıyla aralarında pek çok sağlam dostluk ve karşılıklı güven bağları var. Öte yandan herkesin birbirinde kabul etmesi gereken ufak hatalar, küçük zayıflıklar ve kişilik farklılıkları, uzun bir süre sonucunda, daha yeni militanların "taze kanıyla" yeniden canlanmamış küçük şubelerde pek çok sefer gerilimlerin veya birlikte çalışmakta artan bir zorluğun gelişimine meydan verdi. Bugün bu "taze kan" EKA'nın kimi şubelerine gelmeye başlamakta, öte yandan yeni üyelerin ancak EKA'nın örgütsel dokusu gelişirse düzgün bir biçimde örgütle bütünleşebilecekleri de ortada. Kongremiz bu meseleleri büyük bir açıklıkla tartıştı ve bu da çağırılmış yapılardan bazılarının temsilcilerinin kendi örgütsel zorluklarını paylaşması sonucunu doğurdu. Öte yandan bu sorunların mucizevi bir çözümü, daha önceki kongrelerimizde de ifade edildiği üzere, yoktur. Kongremizin benimsediği faaliyetler bildirgesi bize örgütün zaten benimsediği yaklaşımı hatırlatmakta ve bütün militanlara meseleye daha sistematik bir biçimde bakma çağrısında bulunmaktadır:

"2001'den beri EKA, farklı amaçların yanı sıra komünist militanlığın (ve dolayısıyla parti ruhunun) ne olduğunu açıklamak ve geliştirmek amacıyla tasarlanan hırslı bir teorik projeye girişti. Bu kapsamda, mümkün olan en derin düzeyde aşağıdaki meseleleri anlamak yönünde yaratıcı bir çaba sarfedildi:

- proleter dayanışma ve karşılıklı güvenin kökenleri;
- marksizmin ahlakı ve etik boyutu;
- demokrasi ve demokrasıcılık ve bunların komünist militanlığa düşmanlığı;
- psikoloji ve antropoloji ve bunların komünist projeye ilişkisi;
- merkeziyetçilik ve kolektif çalışma;
- proleter tartışma kültürü;
- marksizm ve bilim.

"Kıscacası EKA komünist gayenin ve komünist örgütün daha geniş bir anlayışının yeniden ortaya çıkması için, karşı-devrim sırasında neredeyse tamamen kaybolmuş olan geniş militanlık vizyonunun yeniden keşfedilmesi ve dolayısıyla örgüt içerisinde örgüte ve militanlığa dair bu daha geniş sorunların görmezden gelindiği veya reddedildiği bir atmosferde ortaya çıkabilecek olan çemberlerin, klanların ve asalaklığın yeniden ortaya çıkmasına karşı kendisini silahlandırmak için bir çabaya girişti" (10. madde).

"Örgütün birleştirici ilkesinin, kolektif çalışmanın gerçekleşmesi, 10 maddede değindiğimiz üzere komünist militanlığı olumlu bir biçimde kavramak amacıyla sarfedilecek teorik çabaya bağlı olan bütün insani özelliklerin gelişimini gerektirmekte-

dir. Bu da karşılıklı saygının ve desteğinin, ortak çalışma reflekslerinin, başkalarına karşı sıcak bir anlayış ve sevecenlik havasının, sosyalliğın ve cömertliğin gelişimi anlamına gelmektedir" (15. madde).

"Marksizm ve bilim" üzerine tartışma

Kongremizdeki tartışmalarda ve kabul edilen bildirmede vurgulanan noktalardan bir tanesi, karşımıza çıkan meselelerin teorik yönünde daha derine inmemiz ihtiyacıydı. Bu nedenle, bir önceki kongremizde yaptığımız gibi bu kongremizde de teorik bir meseleyi, "marksizm ve bilim" başlığını gündemimize aldık. Bu tartışma, örgütümüzün yaptığı öteki tartışmalar gibi, bir dizi yazının yayınlanmasına neden olmuştu. Burada şubelerimizin kendi içlerinde yaptığı çok sayıda tartışmanın bir sonucu olarak kongremizdeki tartışmanın içerisinde ortaya atılan dair muhtelif unsurlara değinmeyeceğiz. Yalnız şunu belirtmek istiyoruz ki, kongremize katılan delegeler bu tartışmadan bir hayli memnun kaldılar ve bunun nedeni de büyük ölçüde kongremize davet ettiğimiz bir bilim insanı olan Chris Knight'ın[5] kongremize katılımıydı.

Chris Knight EKA'nın bir kongresine çağırdığı ilk bilim insanı değil. İki sene önce, Jean-Louis Dessalles dillerin kökenine dair fikirlerini sunmak için kongremize katılmıştı ki bu sunum kimi çok canlı tartışmalara önyak olmuştu. Chris Knight'a davetimizi kabul ettiği için ve hem fazlasıyla canlı hem de bilim insanı olmayanların, yani EKA militanlarının büyük çoğunun da kolaylıkla anlayabileceği bir dilde yaptığı konuşmalar için teşekkür etmek istiyoruz. Kongremizde Chris Knight üç kez söz aldı. İlk genel tartışma sırasında konuştu ve bütün katılımcılar yalnızca ortaya koyduğu fikirlerin niteliğinden değil, kendisine verilmiş zamana ve tartışma çerçevesine katı bir biçimde uyma disiplininin (maalesef kimi zaman EKA militanları olarak bazılarımızın pek de iyi uygulayamadığı bir disiplin) etkilendiler. Ardından bir hayli yaratıcı bir biçimde insan medeniyeti ve dilinin kökenlerine dair teorisinin bir özetini sundu. Bu özet içerisinde önce insanlığın deneyimlediği ve kadının itici güç görevi üstlendiği (Engels'ten alınmış bir fikir) ilk "devrimlerden" bahsetti. Bu devrimin birkaç tane farklı devrim tarafından takip edildiğini söyleyerek her defasında bu devrimlerin toplumun ilerlemesini mümkün kıldığını ifade etti. Komünist devrimi bir dizi devrimin doruk noktası olarak görüyor ve tıpkı bir önceki devrimlerde olduğu gibi insanlığın bu devrimi yapacak araçlara da sahip olduğuna inanıyor.

Chris Knight üçüncü söz alışında, kongremize çok sıcak bir selam verdi.

Kongremizin sonunda, delegeler marksizm ve bilim üzerine tartışmanın ve Chris Knight'ın bu tartışmaya katılımının kongremizin en ilginç ve tatmin edici kısımlarından bir tanesi olduğunu, bütün şubelerimizin teorik meselelere ilgisini arttıracak bir an olduğunu hissettiler.

Bu yazımızı noktalamadan önce, Paris Komünü'nün bastırıldığı kanlı haftadan neredeyse günü gününe tam 140 yıl sonra gerçekleşen EKA'nın 19. Kongresinin katılımcılarının (delegeler ve davet edilmiş yapı ve yoldaşlar), proletaryanın bu ilk devrimci teşebbüsünün savaşçılarının anısını onurlandırdıklarını eklemek istiyoruz..[6]

EKA'nın 19. Kongresi için muzaffer bir bilanço çıkartmak istemiyoruz, zira her şey bir yana kongremiz yüzleştığımız örgütsel zorlukları, eğer tarihin devrimci örgütlere verdiği randevuyu kaçırmak istemiyorsak aşmamız gereken zorlukları kabul etmek durumundaydı. Örgütümüzü uzun ve çetin bir mücadele bekliyor. Fakat bu perspektif cesaretimizi kırmamalı. Nihayetinde işçi sınıfının mücadelesinin bütünü de uzun ve zordur, çukurlarla ve yenilgiler de doludur. Bu militanlarımızın mücadeleye devam etme yönünde ilham verecek bir perspektiftir.; her komünist militanın temel bir niteliği bir savaşçı olmaktır.

EKA - 31.7.2011

Dipnotlar

1. OPOP, EKA'nın 17. ve 18. kongrelerine de temsilci göndermişti.
2. "Bugün, 1968'de olduğu gibi, sınıf kavgalarının yeniden ortaya çıkışına derin bir düşünme ve sorgulama süreci eşlik ediyor ve bu sürecin sonunda komünist solun görüşlerini benimseyenler buzdağının yalnızca görünen kısmını teşkil ediyorlar."
3. Kongremiz, ilişkiler raporundaki, örgütümüzün 16. Dünya Kongresi'nin uluslararası durum bildirgesinde bulunan "EKA şimdiden geleceğin partisinin iskeletidir" ifadesine yönelik eleştiriyi tartıştı ve benimsedi. Raporda ifade edildiği üzere: "Bu noktada EKA'nın geleceğin partisinde örgütsel katılımın nasıl bir biçim alacağını betimlemek mümkün değildir çünkü bu hem genel duruma ve proleter safların biçimlenişine, hem de kendi örgütümüzün gelişimine bağlıdır". Bununla birlikte, komünist solun mirasını canlı tutmak ve zenginleştirmek, mevcut ve gelecek kuşakların ve dolayısıyla geleceğin partisinin bu mirastan azami ölçüde faydanabilmesi için EKA'nın sorumluluğudur. Bu minvalde, örgütün 1917-23 devrimci dalgasıyla geleceğin devrimci dalgası arasında bir köprü işlevi görme sorumluluğu vardır.
4. Örgüte sadakati reddeden unsurlar sıklıkla örgütün "asalaklık" olarak tanımladığı yaklaşıma düştüler, yani bir yandan örgütün gerçek görüşlerini savunduklarını iddia ederlerken diğer yandan çabalarının çoğunu örgüte çamur atmaya ve itibarını zedelemeye yönelttiler. EKA siyasi asalaklık olgusunu açıklamak amacıyla bir belge hazırladı. ("Theses on Parasitism", International Review n° 94). Öte yandan EKA içerisindeki bazı yoldaşların, böylesi davranışların var olduğunu ve onlara karşı örgütü sağlam bir biçimde savunmanın gerekliliğini kabul etmekle birlikte, bu siyasi asalaklık yaklaşımına katılmadıklarının altını çizmemiz gerekli. Bu fikir ayrılığı kongremizde de ifade edildi.
5. Chris Knight 2009'A kadar Doğu Londra Üniversitesi'nde antropoloji dersi vermiş olan İngiltereli bir üniversite öğretmenidir. İngilizce internet sitesimizde hakkında bir tanıtım yazısı yazdığımız, Darwin'in evrim teorisine ve Marks ve Engels'in çalışmalarına (özellikle de Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni'ne) çok sadık bir biçimde dayanan Kan ilişkileri: Menüstrasyon ve Kültürün Kökenleri kitabının yazarıdır. Antropoloji alanında kendisini "%100 marksist" olarak tanımlamaktadır. Ayrıca Radikal Antropoloji Grubu ve temel müdahaleleri kapitalist kurumları lanetlemek ve onlarla dalga geçmek olan sokak tiyatroları örgütleyen çeşitli grupçukları örgütleyen bir siyasi militandır. Çalıştığı üniversiteden Mart 2009'da Londra'daki G20 protestolarına bağlı bir etkinlik örgütlediği için kovulmuştur. Bir bankerin temsili maketini astığı ve "Bankerleri Yiyin!" sloganını taşıyan bir pankart taşıdığı için "Cinayet çağırısı yapmakla" suçlanmıştır. Chris Knight'ın eylem biçimlerine dair kimi siyasi görüşlerine katılmıyor olsak da, onunla şu ana kadar belli bir müddet tartıştıktan sonra kendisinin tamamen içtenlikli yaklaşımına, proletaryanın kurtuluşu davasına adanmışlığına ve bilime ve bilimin bilgisinin amaç için temel silahlar olduğuna dair sarsılmaz inancına ikna olmuş

bulunuyoruz. Bu bağlamda, kendisi ile karşılaştığı (kovulmak ve tutuklanmak gibi) baskıcı uygulamalara karşı dayanışmamızı ifade etmek istiyoruz.

6. EKA'nın 19. Kongresinin katılımcıları, kongremizi, Paris Komünü'nün tam 140 yıl önce "cennete saldırılarının" bedelini kendilerine kanlı bir biçimde ödetmeye çalışan burjuvazinin elinde düşen savaşıçılarının anısına adarlar. Mayıs 1871'de, tarihinde ilk defa, proletarya hakim sınıfı titretmiştir. Komün'ün isyancılarına karşı uygulanan baskının öfkesinin ve barbarlığının açıklaması da, burjuvazinin kapitalizmin mezar kazıcısı olan proletaryadan duyduğu korkudur. Paris Komünü deneyimi, işçi sınıfının sonraki kuşaklarını temel dersler bırakmıştır. Bu dersler temelindedir ki işçi sınıfı 1917 Rus devrimini gerçekleştirebilmiştir. Paris Komünü'nün sermayenin kurşunları altında düşen savaşıçıları, eğer gelecek kavgalarda işçi sınıfı Komün'ün deneyiminden ilham alır ve kapitalizmi devirirse, kanlarını boşuna akıtmamış olacaklardır. "Paris işçisi, Komünü ile birlikte, yeni bir toplumun şanlı öncüsü olarak her zaman yüceltilecektir. Şehitlerinin anısı, işçi sınıfının büyük yüreğinde sevgi ve saygı ile korunmuştur. Kıyıcılarına gelince, tarih onları daha şimdiden sonsuz bir teşhir direğine çivilemiştir, ve rahiplerinin tüm duaları onların günahlarını bağışlatamayacaktır" (Marx, Fransa'da İç Savaş)

* * *

Enternasyonal Komünist Akım 19. Dünya Kongresi

-

Uluslararası Durum Bildirgesi

1. Geçtiğimiz EKA kongresinin kabul ettiği bildirme ilkin gerçekliğin, kapitalist sınıfın liderlerinin 20. yüzyılın son on yılının başında, özellikle de "Şer İmparatorluğu" olarak adlandırdıkları, "sosyalist" olma iddiasındaki emperyalist bloğun çöküşünden sonra yaptıkları iyimser öngörülerini nasıl kategorik olarak haksız çıkardığını vurgulamıştı. Baba George Bush'un 1991 yılının Mart ayında "uluslararası hukuka" dayanan "Yeni Dünya Düzeni"nin doğuşunu ilan ettiği ünlü beyanının şimdi, kapitalist toplumun içine çekildiği büyüyen karmaşa ortamında ne kadar sürreal gözüktüğünü vurgulamıştı. Bu kahinvari konuşmadan yirmi yıl sonra, özellikle de geçtiğimiz on yılın başlangıcından itibaren, dünya hiç olmadığı kadar bir kaos görüntüsü vermektedir. Birkaç haftalık bir sürede Libya'da son dönemde dünyayı etkileyen kanlı çatışmalar arasında yerini alan yeni bir savaşta, Fildişi Sahili'nde yeni katliamlara ve dünyanın en güçlü ve modern ülkelerinden biri olan Japonya'yı vuran trajediye şahit olduk. Ülkenin bir kısmını yerle bir eden deprem bir kez daha gösterdi ki; bunlar doğal felaketler değil, doğal olguların felaketvari sonuçları. Japonya depremi, aynı zamanda toplumun depremlere direnebilecek binalar inşa etme yetisinin olduğunu gösterdi ki; bu da şüphesiz geçtiğimiz sene Haiti'de gerçekleşen trajedi ve benzerlerini engellemeye yeterli olurdu. Aynı zamanda bu deprem Japonya gibi gelişmiş bir devletin bile önceden planlama yapmaktan aciz olduğunu gösterdi: depremin kendisinin kurbanı çok değildi fakat ardından gelen tsunami birkaç dakikada 30,000 can aldı. Ve yeni bir Çernobil tetikleyerek yalnızca hakim sınıfın ne denli hazırlıksız olduğunu değil, büyücü çırağı rolünü, harekete geçirdiği güçlere söz geçirmekten aciz oluşunu da gözler önüne serdi. Fukushima nükleer enerji santralini işletenin Tepco şirketi ne en büyük sorumluydu ne de tek sorumlu. İnsanlığın muzdarip olduğu ve olacağı felaketlerin sorumlusu, insan ihtiyaçların tatmin edilmesine değil rakip milli birimlerin çılgınca bir kar avına dayanan bir düzen olan kapitalist düzenin bütünüdür. Son tahlilde, Japon Çernobili, varoluşu insanlığın hayatta kalışına bir tehdit teşkil eden kapitalist üretim biçiminin nihai iflasının yeni bir göstergesidir.

2. Dünya kapitalizminin şu anda yaşamakta olduğu kriz, bu üretim biçiminin tarihsel iflasının en doğrudan ve belirgin ifadesidir. İki sene önce bütün ülkelerdeki burjuvazi ekonomik durumun ciddiyetine dair büyük bir panik içine girmişti. OECD "dünya ekonomisi ömrümüzde gördüğümüz en derin ve senkronize gerileme içerisinde"[1] demekten tereddüt etmemişti. Bu kursal kurumunun kendisini genelde ne kadar ihtiyatla ifade ettiğini biliyorsak, hakim sınıfın uluslararası mali düzeninin çökme ihtimalinden, dünya ticaretinin düşüşünden (ki 2009'da %13'ten fazla düşmüştür), temel ekonomilerde gerilemenin derinliğinden ve General Motors ve Chrysler gibi sembol haline gelmiş sanayi işletmelerini vuran veya vurmaya üzere olan iflaslar dalgasından ne denli korktuğunu anlayabiliriz. Büyük Buhran'ın hayaleti onlara rahat vermiyordu ve nihayetinde OECD'yi, böylesi şeytanları kovuşturmak için şöyle yazmaya itti: "Kimileri bu ciddi küresel düşüşü "büyük gerileme" olarak nitelendirmiş olsalar da, durum mevcut hükümet politikalarının kalitesi ve yoğunluğu sayesinde 1930'ların Büyük Buhran'ını tekrar edecek bir noktadan uzak kalacaktır".[2] Öte yandan, 18. Kongre bildirimimizde

ifade ettiğimiz üzere, "hakim sınıfın bugün yaptığı konuşmalarda dün yaptığı konuşmaları unutmaması olağandır".

OECD'nin 2011'in baharında yayınladığı Dünya Ekonomi Görünüm Raporu bankacılık sisteminin hayata döndürülmesi ve ekonomik düzelmelerden dolayı ne kadar rahatladığını ifade etti. Hakim sınıf başka bir biçimde hareket etmektен acizdir. Sermayenin karşılaştığı zorluklara dair, ağırbaşlı, küresel ve tarihsel bir görüş geliştiremez, çünkü böylesi bir görüş düzenin karşısındaki kesin kör düğümü keşfetmesini sağlar. Dolayısıyla ancak anlık durumdaki oynamalar temelinde günlük yorumlar yapılabilir ve dolayısıyla sürekli kendisini teselli edebilmek için gerekçeler arar hale düşer. Böylelikle de geçtiğimiz iki yılın temel olgusunu, belirli sayıdaki Avrupa ülkesindeki ülke borcu krizini hafife almıştır. Ki bunu, medyanın kimi zaman konuya dair panik halinde olmasına rağmen becermiştir. Gerçekten de, artan sayıda devletin iflas etmesi ihtimalinin gündeme gelişi, kapitalizmin üstesinden gelinmez krizinde batışının yeni bir aşamasını teşkil ediyor. Burjuvazinin onlarca yıldır kapitalist krizin evrimini yavaşlatmak için kullandığı politikaların sınırlarını gözler önüne seriyor.

3. Kapitalist düzen artık şu anda mevcut olan kriz ile kırk yıldır karşı karşıya. Fransa'da patlak veren Mayıs 68 hareketi ve uluslararası düzeyde peşinden gelen proleter mücadeleler böylesi bir düzeye gelebildiler çünkü kapitalist krizin ilk etkilerinden kaynaklı olarak işçi sınıfının yaşam koşullarının dünya genelinde kötüleşmesinden, özellikle de işsizlikteki artıştan teşvik oluyorlardı. Kriz, savaş sonrası dönemin ilk uluslararası iktisadi gerilemesi olan 1973-75 döneminde korkunç bir ivme kazandı. O zamandan beri her defasında daha derin ve daha yaygın gerilemeler dünya ekonomisini vurdu ve nihayetinde bu gerilemeler, 1930'ların hayaletini geri getiren 2008-9 krizi ile doruğa ulaştılar. Yeni bir Büyük Buhran'ı önlemek amacıyla 2009'un Mart ayında G20'nin benimsediği önlemler hakim sınıfın onlarca yıldır uyguladığı önlemlerin önemli bir ifadesi. Özünde ekonomiye hatırı sayılır bir kredi kütesinin aktarılması noktasına geliyorlar. Böylesi önlemler yeni değiller. Aksine, 35 yıldır kapitalist üretim biçiminin temel çelişkisinden, kapitalizmin üretimini emebileceği güçte pazarlar bulamama durumundan kurtulmak amacıyla hakim sınıfın uyguladığı politikaların kalbinde yatıyorlar. 1973-5 gerilemesi, üçüncü dünya ülkelerine verilen devasa krediler ile aşıldı, fakat bu 1980'lerin başından itibaren bu ülkelerde gerçekleşen borç krizi ile en gelişmiş ülkelerin ekonomiye bu çigeri vermek durumunda kaldılar. Dünya ekonomisinin "lokomotifleri" işlevini gören en gelişmiş ülkelerin devletleri ve tabii ki başta ABD oldu. ABD ekonomisinin ciddi biçimde kalkınmasını sağlayan neo-liberal Reagan iktisadı, kendisi "devlet çözüm değil, sorundur" dese de, eşi benzeri görülmemiş miktarlara ulaşan bütçe açıklarına dayanıyordu. Aynı zamanda ABD'nin ciddi ticaret açığı, farklı ülkelerde üretilen metallerin orada pazar bulmasını sağladı. 1990'larda Asya "kaplanları" ve "ejderleri" (Singapur, Tayvan, Güney Kore vs.) bir süre "lokomotiflik" işinde ABD'ye eşlik ettiler; dikkate şayan büyüme oranları en sanayileşmiş ülkelerdeki metaller için önemli bir durak oldu. Fakat bu "başarı hikayesi" ciddi bir borçlanma pahasına yazılmıştı ve 1997'de "yeni" ve "demokratik" Rusya'nın, paralarını "komünizmin sonu"nun dünya ekonomisini yeniden ve kalıcı olarak tetiklemesine yatıranları hayal kırıklığına uğratmak pahasına borçlarını ödeyemeyeceğini ilan etmesiyle, bu ülkeler de büyük sarsıntılara girdiler. 21. yüzyılın ilk on yılının başında, özellikle ev ipoteklerinin (mortgage) başta ABD olmak üzere pek çok ülkede gelişimi ile borç bir kez daha ivme kazanmıştı. ABD dolayısıyla dünya ekonomisinin lokomotifleri olma işinin yine baş sırtlayıcısı oldu ama

bunun bedeli de özellikle ödemelerin yapılamaması ihtimalini azaltmayı amaçlayan her türlü mali ürün temelinde ABD nüfusu için, borçta devasa bir büyüme oldu. Aslında şüpheli borçların böylesi yaygınlaşması, hiçbir şekilde onların Amerikan ve dünya ekonomisinin başında sallanan bir Demokles'in Kılıcı işlevi görmelerini engellemedi . Tam aksine, yalnızca 2007 çöküşünün ve vahşi 2008-9 dünya gerilemesinin kökünde olan, bankaların sermayesindeki zehirli borçları biriktirebilirler.

4. Dolayısıyla, geçtiğimiz kongremizde kabul edilen bildirimimiz ifade ettiği üzere: "Mevcut iktisadi gerilemenin kökeninde olan yalnızca mali kriz değildir. Aksine, mali kriz yalnızca, aşırı üretimi aşmak için borca kaçmanın sonsuza kadar devam edilemeyeceğini göstermektedir sadece. Er ya da geç, 'gerçek ekonomi' intikamını alacaktır. Başka bir deyişle, kapitalizmin çelişkilerinin temelinde olan aşırı üretim, pazarların üretilmiş metaların bütünü ememeleri, sahneye geri dönmüştür". Aynı bildirme, 2009'da gerçekleştirilen G20 zirvesinden sonra da: "Burjuvazinin bulabildiği tek 'çözüm'... yine borca kaçmaktır. G20 krize bir çözüm bulamamaktadır zira krizin bir çözümü yoktur" demektedir.

Ülke borcu krizi bugün yayılıyor; devletlerin borçlarına sadık kalamamaları olgusu bu gerçeğin muazzam bir göstergesidir. Bankacılık sisteminin iflası ihtimali ve ekonomik düşüşün şafağı bütün devletleri, üretimdeki düşüşten dolayı gelirleri dibe vurmuş olduğu halde ekonomilerine ciddi miktarlarda para pompalamak durumunda bıraktı. Bunun sonucu olarak pek çok ülkede devlet borçları ciddi bir biçimde arttı. İrlanda, Yunanistan veya Portekiz gibi en mağdur durumdaki ülkeler için bu durumun anlamı iflas tehlikesi, yani kamu işçilerinin maaşlarının ve genel olarak borçların ödenememesi ihtimali oldu. O noktadan itibaren, bankalar böylesi ülkeleri, en yüksek faiz oranlarıyla olmadıkları takdirde yeni borçlar vermeyi reddettiler, zira bütün bu borçların geri ödeneceğinden emin olamıyorlardı. Avrupa Bankası ve IMF sayesinde faydalandıkları 'kurtarma planları' ise eski borçların üzerine yığılan yeni borçlardan oluşmakta. Durum artık bir kısır döngü olmaktan da çıkarak şeytani bir sarmal halini aldı. Bu planların tek "tesirlilik"leri işçilere, maaşları ve işleri korkunç bir biçimde kesilmekte olan kamu çalışanlarına ama ayrıca eğitim, sağlık ve emeklilik maaşları ve büyük vergi artışlarıyla işçi sınıfının tamamına karşı eşi benzeri görülmemiş saldırılar. Fakat bütün bu işçi sınıfı düşmanı saldırılar, satın alma gücünü fazlasıyla biçerek yalnızca yeni bir gerilemeye katkı sunabilirler.

5. Portekiz, İtalya, İrlanda, Yunanistan ve İspanya'nın ülke borçları krizi dünya ekonomisini tehdit eden depremin yalnızca ufak bir kesimi. Büyük sanayi güçlerinin çok daha iyi direniyor olmalarının esas nedeni (2008'deki bankacılık krizi öncesinde bankalara da maksimum kredi notunu verebilen) kredi notu kurumlarından AAA almış olmaları değil. Nisan ayında Standard & Poor Ajansı, Nicel Genişleme 3'e yani ABD Federal Devleti'nin ekonomiyi desteklemek için 3. kalkınma planına dair olumsuz görüş beyan etti. Başka bir deyişle, dünyanın bir numaralı gücü borçlarını ödeme kapasitesine 'resmi' güvenin düşmesi tehlikesi ile karşı karşıya; dahası tüm geri ödemelerinin değeri ciddi bir biçimde düşmüş olan dolar kuruyla yapılacağı yönünde büyüyen bir kaygı var. Gerçekten de Çin ve Japonya'nın geçtiğimiz sonbahar ABD Hazine Bonoları yerine devasa miktarda altın ve hammadde alması (ve dolayısıyla ABD Federal Bankası'nın bu bonoların %70 ile %90 arası bir miktarını satın almasına yol açması) bu güvenin çoktan kaybolmaya başladığını gösteriyor. Bu güven kaybı Amerikan ekonomisinin inanılmaz borç miktarını hatırladığımız zaman hiç de mantıksız değil:

2010'un Ocak ayında kamu borcu (Federal Devlet, eyaletler, belediyeler) zaten gayri-safi milli hasılanın %100'ü kadardı ki bu yalnızca ülkenin toplam borcunun bir kesimi anlamına geliyordu. Aynı toplam borç hanelerin ve öteki mali olmayan kurumların borçlarını da kapsamaktadır. Bu da gayri-safi milli hasılanın %300'üne tekabül etmektedir. Ve durum öteki büyük ülkelerde de daha iyi değildi: aynı noktada toplam borçlar Almanya gayri-safi milli hasılanının %280'ine, Fransa'da %320'sine, İngiltere'de ve Japonya'da ise %470'ine tekabül etmekteydi. Japonya'da sadece kamu borcu gayrisafi milli hasılanın %200'üne ulaşmış durumdaydı. Ve bütün kurtarma planlarıyla, bütün ülkelerde durum yalnızca daha da kötüye gitmiş vaziyette.

Dolayısıyla, Portekiz, İtalya, İrlanda, Yunanistan ve İspanya'nın iflası onlarca yıldır hayatta kalışını borçlara boğulmasına borçlu olan dünya ekonomisinin iflas buzzağının yalnızca görünen kısmını teşkil etmekte. İngiltere, Japonya ve tabii ki ABD gibi kendi para birimine sahip devletler para basarak bu iflasın üstünü örtmeyi başarmış durumdadır (ki tabii ki Avro bölgesinin Yunanistan, Portekiz ve İrlanda gibi ülkeleri böylesi bir olanakları olmadığı için bunu yapamamışlardır). Fakat çetenin başını ABD çekmek üzere, gerçek kalpazanlara dönüşmüş olan devletlerin sürekli ticaret rekabetlerinin nüksetmesi gözler önüne serdiği ve neredeyse bütün mali sistemini havaya uçmasına neden olan mali sistemdeki fesat gibi sonsuza kadar süremez. Görülebilir işaretlerden biri dünya genelinde enflasyonun ivme kazanmış oluşudur. Bankacılık alanın devletler düzeyine kayarak, borç krizi kapitalist üretim biçiminin ölümcül krizinde, sarsıntıların şiddeti ve çapını ciddi bir biçimde arttıracak yeni bir aşamaya geçtiğini damgalıyor. Tünelin sonunda kapitalizm için ışık yok. Bu düzen toplumu ancak her daim artan bir barbarlığa götürebilir.

6. Emperyalist savaş, çöküş evresindeki kapitalizmin insanlığı sürüklediği barbarlığın temel ifadesini teşkil ediyor. 20. yüzyılın trajik tarihi bunun en bariz ifadesidir: üretim biçiminin tarihsel kör düğümü ve devletler arası ticaret rekabetlerinin nüksetmesi karşısında, hakim sınıf askeri politikalara ve çatışmalara sürüklenmiştir. Marksist olduğu iddiası taşımayanlar dahil tarihçilerin çoğu için İkinci Dünya Savaşı'nın 1930'ların Büyük Buhran'ından dolayı patlak verdiği açıktır. Aynı çekilde 1970'lerin sonlarında ve 1980'lerin başlarında zamanın iki bloğu, Amerika ve Rusya arasındaki emperyalist gerilimlerin (1979'da SSCB'nin Afganistan'ı işgali ve ABD'deki Reagan yönetiminin "Şer İmparatorluğu"na karşı başlattığı haçlı seferi), 1960'ların sonundan beri kapitalist ekonomide açık krize geri dönülmesinden kaynaklandığını söyleyebiliriz. Öte yandan, tarih bize emperyalist çatışmaların nüksetmesiyle kapitalizmin ekonomik krizi arasındaki bağlantının doğrudan veya ani gelişir nitelikte olmadığını göstermiştir. Soğuk Savaş'ın yoğunlaşması, rakip bloğun yıkılmasıyla Batı bloğunun zaferi ile sonuçlanmıştır ama bu durum da nihayetinde Batı bloğunun dağılmasına neden olmuştur. İnsan türünün sonunu hazırlayabilecek olan bir genelleşmiş savaştan şimdilik kurtulmuş gözüksük de, dünya bir askeri gerilimler ve çatışmalar patlamasının altında inim inim inlemektedir. Rakip blokların sonu, bu blokların kendi bölgelerinde dayatabildikleri disiplinin de sonu anlamına gelmiştir. O zamandan beri dünya emperyalist meydanı, dünyanın başat gücünün dünya liderliğini her şeyden önce eski müttefiklerine karşı elinde tutma çabası tarafından şekillenmiştir. 1991'deki Birinci Körfez Savaşı'nın dahi hedefi buydu, fakat başta Yugoslavya'daki savaş olmak üzere 1990'ların bütün tarihi bu hırsı ve bu hırsın başarısızlığını gözler önüne sermiştir. ABD'nin 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra ilan ettiği terörizmle savaş ABD'nin önderliğini bir kez daha tasdik

etmek için yeni bir çabasından başka birşey olmamıştır, fakat Afganistan ve Irak'ta batıp kalmaları liderliklerini yeniden oturtmayı başaramadıklarını bir kez daha gözler önüne sermiştir.

7. ABD'nin bu başarısızlıkları Washington'u 1990'ların başından beri izlediği ve dünya genelindeki istikrarsızlığın temel unsuru olan saldırgan politikalardan vazgeçirememiştir. Geçtiğimiz kongremizin bildirgesinde ifade ettiğimiz üzere: "Bu durum karşısında, Obama ve arkadaşları kendilerinden önce gelenlerin savaş yanlısı politikalarını sürdürmekten başka bir çare bulamayacaklar... eğer Obama ABD'nin Irak'tan çekilmesini istiyorsa, bu yalnızca Afganistan ve Pakistan'da elini güçlendirmek içindir". Bin Ladin'in geçtiğimiz aylarda Pakistan topraklarına yapılan bir baskında Amerikalı bir komando tarafından infaz edilmesi bu durumu göstermektedir. Bu "kahramanca" operasyonun şüphesiz seçime yönelik bir yanı da vardır, zira ABD seçimlerine bir buçuk yıl kadar bir süre kalmış durumda. Operasyon özellikle de Obama'yı askeri düzeyde ABD hegemonyasını tasdik ederken yumuşak olmakla suçlayan Cumhuriyetçilere yönelikti; bu eleştiriler özellikle Libya'ya askeri müdahalenin başını Fransız-İngiliz ortaklığının çektiği günlerde bir hayli çoğalmıştı çünkü. Aynı zamanda Bin Ladin'in neredeyse on yıldır Kötü Adam rolünde kullanılmasından sonra, tamamen basiresiz gözükmemek için artık ondan kurtulma zamanının gelmiş olduğu anlamına geliyordu. Böylelikle ABD, tam da Fransa ve İngiltere Libya'daki Kaddafi-karşıtı operasyonlarında sıkıntı yaşamaktayken, dünyada böylesi bir operasyonu kotaracak askeri, teknolojik ve lojistik araçlara sahip tek güç olduğunu kanıtladı. Bu infaz, dünyaya ABD'nin bir "müttefikinin" milli "bağımsızlığına" tecavüz etmekten kaçınmayacağını, oyunun kurallarını nerede gerekli görürse değiştirme niyetinde olduğunu da gösterdi. Son olarak dünya hükümetlerini bu hareketin değerini selamlamak durumunda bıraktı ki pek çok hükümet bu işi ciddi tereddütler içerisinde yapmak durumunda kaldı.

8. Bütün bunlara rağmen, Obama'nın Pakistan'da yürüttüğü çarpıcı operasyon hiçbir şekilde bölgedeki durumu daha istikrarlı hale getirmeyecek. Pakistan'ın kendisinde, milli gurura atılmış bu tokat burjuvazinin ve onun devlet aygıtının çeşitli kesimleri arasındaki eski çatışmaları yeniden keskinleştirme tehlikesini taşıyor. Aynı şekilde, Bin Ladin'in ölümü, ABD'nin ve Afganistan'daki savaşa katılan diğer ülkelerin bu ülkenin kontrolünü yeniden ele geçirip Karzai hükümetinin kabilecilik ve yolsuzluğun darma duman ettiği iktidarını sağlamlaştırabilmeleri anlamına da gelmiyor. Daha genel olarak her koyun kendi bacağından asılır eğilimini ve dünyanın bir numaralı gücünün otoritesine karşı büyüyen meydan okumaları kontrol altında tutmayı hiçbir şekilde kolaylaştırmayacaktır. Bu meydan okumalar son dönemde bir dizi şaşırtıcı geçici ittifak ile kendilerini ifade etmişlerdir: Türkiye ile İran arasındaki yakınlaşma; İran, Brezilya ve Venezuela arasındaki (stratejik ve ABD karşıtı) ittifak, Hindistan ve İsrail arasında (askeri ve yalıtılmışlığı kırmayı hedefleyen) ittifak; Çin ve Suudi Arabistan arasındaki (askeri ve stratejik) ittifak bu durumun örnekleridir. ABD, özellikle Çin'in büyük bir sanayi gücü olarak mevcut konumunun mümkün kıldığı emperyalist emellerinin hırsla peşinden koşmasını engellemeyi başaramamıştır. Açıktır ki Çin, nüfusuna ve ekonomik önemine rağmen, yeni bir bloğun başını çekecek askeri ve teknolojik araçlara sahip değildir ve olması da olası değildir. Öte yandan bu ister Afrika'da, ister İran'da, ister Kuzey Kore'de isterse de Burma'da Amerikan çıkarlarına biraz daha çomak sokacak araçları olmadığı ve emperyalist ilişkileri niteleyen istikrarsızlık denizine atacak bir taşı daha olmadığı anlamına gelmemektedir. Yirmi sene önce baba George Bush'un

öngördüğü ve ABD'nin rehberliğinde gerçekleşeceğini umduğu 'Yeni Dünya Düzeni' gün geçtikçe kendisini yalnızca bir dünya karmaşasından başka bir biçimde sunamaz hale geliyor ki; kapitalist ekonominin sarsıntılı bu durumu ancak daha da şiddetlendirilebilir.

9. Burjuva toplumunun iktisadi, askeri ve ayrıca yakın zaman önce Japonya'da gördüğümüz üzere çevresel her yönünü etkileyen bu kaos karşısında yalnızca proletarya bir çözüm getirebilir. Proletaryanın getireceği tek çözüm de kendi çözümünü yani komünist devrim olacaktır. Kapitalist ekonominin çözümsüz krizi ve başını ağrıtan çok sayıda sarsıntı, bir yandan, işçi sınıfını sömüren sınıfın dayattığı büyüyen saldırılara karşı mücadelelerini geliştirmek zorunda bırakarak, öbür yandan ise onun bu mücadelelerin hareketler olarak tarihin lanetlediği kapitalist üretim biçimiyle nihai yüzleşmenin hazırlığı olduğunu anlamasını mümkün kılarak böylesi bir devrimin nesnel koşullarını teşkil etmektedir.

Bir önceki kongremizin bildirgesinde ifade edildiği üzere "*Devrimci mücadelelere ve kapitalizmin devrilmesine giden yol, uzun bir yoldur... Komünist devrim ihtimalinin bilincinin işçi sınıfı içerisinde ciddi bir yankı bulması için, işçi sınıfının kendi gücüne güveniyor olması gereklidir ve bu da kitlesel mücadelelerin gelişimi ile gerçekleşebilir*". Çok daha kısa vade için, bildirmede "*bugünkü saldırıların temel biçimi, yani kitlesel işten çıkarmalar, ilk aşamada böylesi hareketlerin (yani kitlesel mücadelelerin) ortaya çıkmasını kolaylaştıracak nitelikte değiller... İkinci bir aşamada, işçi sınıfının burjuvazinin şantajına daha az açık olacağı aşamada, özellikle burjuvazi bugün bütün bu bankaları kurtarma ve ekonomiyi canlandırma planlarından dolayı biriken devasa bütçe açıklarını işçi sınıfının tamamına ödetmeye kalkıştığı anda, işçiler birleşik ve sağlam bir mücadelelenin hakim sınıfın saldırılarını geri püskürtebileceği fikrine meyledeceklerdir. İşçilerin geniş çaplı mücadelelerine o zaman şahit olmamız daha olası*" noktası açıkça ifade edilmişti.

10. Son kongremizden beri geçen iki yıl bu öngörüğü fazlasıyla doğrulamıştır. Bu dönemde en gelişmiş ülkelerde işçi sınıfına dayatılan kitlesel işten çıkarmalara ve yükselen işsizliğe karşı geniş çaplı mücadelelere şahit olmadık. Aynı zamanda kamu harcamalarında gerekli kesintilere karşı önemli mücadeleler gerçekleştirmeye başlamıştır. Verilen yanıt hala, özellikle bu saldırıların en şiddetli biçimlerde gerçekleştiği Yunanistan ve İspanya gibi ülkelerde, işçi sınıfı son günlerde esasında önemli bir militanlık göstermiş olsa da bir hayli çekingendir. Bir açıdan, saldırıların vahşiliği, hele de 'sol' hükümetlerce uygulandıkları için, işçi saflarında daha da bir güçsüzlük hissi yaratmaktadır. Çelişkili olsa da, saldırıların şiddetinin en düşük olduğu yerlerde, mesela Fransa'da, işçilerin mücadeleciliği 2010'un sonbaharında emeklilik reformuna karşı harekette gördüğümüz üzere en kitlesel biçimde ifade bulmuştur.

11. Aynı zamanda, yakın dönemde tanık olduğumuz en kitlesel hareketler en sanayileşmiş ülkelerde değil kapitalizmin çeperindeki ülkelerde, özellikle de Tunus ve Mısır gibi, burjuvazinin hareketleri dağıtmak için kullandığı vahşi baskıların ardından nihayetinde yerel diktatörlerden kurtulmak zorunda kaldığı çeşitli Arap ülkelerinde gerçekleştiler. Bu hareketler klasik anlamda, yakın geçmişte bu ülkelerde gördüğümüz mücadeleler gibi (mesela Tunus'taki 2008 Gafsa grevi, veya Mısır'da 2007'nin yazında gerçekleşen ve çok sayıda sektörden dayanışma çeken kitlesel dokuma sanayisi grev-

leri) klasik anlamda işçi mücadeleleri değillerdi. Çoğu zaman, toplumun kamu sektöründen ve özel sektörden işçiler, işsizler ama ayrıca küçük esnaf, zanaatkarlar ve iyi eğitilmiş gençler gibi farklı kesimlerinin içerisinde bulunduğu toplumsal kalkışmalar biçimini aldılar. Bu yüzden proletarya nadiren doğrudan ve belirgin bir biçimde (mesela Mısır'daki kalkışmanın sonuna doğru gerçekleşen grevlerde) kendisini gösterdi; daha da nadiren başı geçen güc rolünü üstlendi. Öte yandan bu hareketlerin kökeninde, ortaya atılan taleplerin çoğunun da ifade ettiği gibi, temelde başka ülkelerdeki işçi mücadelelerinin kökeninde olan nedenlerin aynılarını buluyoruz: krizin ciddi bir biçimde şiddetlenmesi ve sömürücü olmayan bütün nüfus nezdinde yol açtığı sefalet. Ve proletarya genelde bu hareket içerisinde doğrudan bir sınıf olarak ortaya çıkmamış olsa da, özellikle işçi sınıfının ciddi bir ağırlığı olan ülkelerde, özellikle kalkışmalara gösterilen derin dayanışma ve karşı tarafın korkunç baskılarına karşı kör ve çaresiz şiddete çekilmeyi engelleyebilme açısından, proletaryanın izleri mevcuttu. Nihayetinde Tunus ve Mısır burjuvazileri, Amerikan burjuvazisinin iyi tavsiyelerine uyup diktatörleri sallama kararı aldılarsa, bu büyük ölçüde bu hareketlerde işçi sınıfının varlığından kaynaklıydı. Bu durumun kanıtlarından biri de Libya'daki hareketin sonucuydu: eski diktatör Kaddafi'nin devrilmesinden ziyade, sömürülenleri kurbanlık koyun olarak kullanan burjuva kesimler arasında uzun bir askeri çatışma çıktı. İşçi sınıfının büyük bir kesiminin (Mısır, Tunus, Çin, Sahraaltı Afrikalı ve Bangladeşli) göçmen işçilerden oluştuğu bu ülkede, olaylara işçi sınıfının verdiği temel tepki ilk günlerde uygulanmaya başlanılan vahşi baskılar karşısında ülkeden kaçmak oldu.

12. Libya'daki hareketin askeri akibeti, NATO güçlerinin çatışmaya dahil olmasıyla, burjuvazinin, Tunis ve Kahire'deki eylemlere kendiliğinden tepkileri dayanışma göstermek ve cesaret ve kararlılıklarını selamlamak olmuş olan gelişmiş ülkelerdeki işçilere yönelik yanılısama yaratma kampanyaları yaratmasını mümkün kılıyor. Özellikle işsizlik ve sefalet yüklü bir gelecekle karşı karşıya olan eğitilmiş gençliğin kitlesel varlığı, yakın dönemde bir dizi Batı Avrupa ülkesindeki eğitilmiş gençliğin hareketlerini yankılar nitelikteydi: bu hareketlere örnek olarak 2006'da Fransa'da gerçekleşen CPE karşıtı hareket, 2008 sonunda Yunanistan'da gerçekleşen kalkışma ve grevler, 2010 sonunda İngiltere'deki lise ve üniversite öğrencilerinin eylem ve grevleri, 2008'de ABD'de ve 2010'da İtalya'da gerçekleşen öğrenci eylemlerini örnek verebiliriz. Tunus ve Mısır gibi ülkelerdeki kalkışmaların önemini çarpıtmaya çalışan burjuva kampanyaları şüphesiz bu ülkelerdeki işçi sınıfının taşıdığı özellikle milliyetçi, demokratik ve sendikal yanılıgıları sonuna kadar kullandı. Bu durumun bir benzerine 1980-81'de Polonya proletaryasının mücadelesinde şahit olmuştuk.

13. 30 yıl önce bu hareket EKA'nın özellikle yaşadığı dönemde Rusya'daki duruma dair Lenin'in geliştirdiği "zayıf halka" teorisini eleştirel bir biçimde tahlil edebilmesini mümkün kıldı. Bu noktada EKA, Marks ve Engels'in ifade ettiği görüşler temelinde, dünya proleter devriminin işaretinin, bu ülkelerdeki proletaryanın yoğunlaşmış doğasından ve daha da önemlisi burjuvazinin uzun süredir dizdiği en gelişmiş ideolojik tuzaklara en iyi silahların en nihayetinde filizlenmesini sağlayacak tarihsel deneyimden dolayı kapitalizmin merkezi ülkelerinden, özellikle de Avrupa'nın eski sanayi ülkelerinden yakılacağını savunmuştu. Dolayısıyla, dünya işçi sınıfının gelecekte atması gereken en temel adımlardan biri, yalnızca Batı Avrupa'daki merkezi ülkelerde kitlesel mücadelelerin gelişimi değil, işçi sınıfının demokratik ve sendikal tuzaklardan herşeyden önce kendi mücadelelerini ele alarak kurtulmasıdır. Bu hareketler, temel

kapitalist güç olan ABD'de, artan sefaletin on milyonlarca insanları vurduğu işçi sınıfı da dahil dünya işçi sınıfı için bir işaret ateşi olacaktır ve 'Amerikan Rüyasını' gerçek bir kabusla çevirecektir.

14. Fransa'da, Mayıs 68'den beri proletaryası öteki Avrupa ülkelerindeki işçiler için bir atıf noktası olan bir ülkede, 2010 yılının sonbaharında emeklilik reformuna karşı gerçekleşen hareket işçi sınıfının hala sendikaları yakasında atma ve kendi mücadelesini kendi eline alma yetisinde bir hayli uzak olduğunu gösterdi. Aynı gerçekliğe daha da çarpıcı bir biçimde Mart 2011'de Cameron hükümetinin kemer sıkma planlarına karşı İngiliz sendikalarının örgütlediği kitlesel "seferberlik" ile de şahit olduk. Öte yandan, Fransa'daki emeklilik reformu karşıtı harekette, Intersyndicale'in genel hakimiyetine rağmen, farklı şehirlerde bu hakimiyete karşı harekete geçme iradesini ifade eden ve herkese açık kitle meclisleriyle mücadelelerin kontrolünü ele almak ve mesleki ayrımları aşmak isteyen bir dizi "meslekler arası kitle meclisi" ortaya çıktı. Bu işçi sınıfının bu temel adıma doğru yola girdiğinin bir göstergesidir.

Benzer bir biçimde, son dönemde kapitalizmin çeperindeki ülkelerde de çok sayıda mücadele görmüş olmamız, merkezi ülkelerde geleceğin belirleyici mücadelelerinin sınıf hareketlerinin dünya geneline yayılması için bir işaret ateşi işlevi görmesi için koşulların olgunlaşmaya başlamış olduğunu göstermektedir.

Kriz dünya işçi sınıfını, artan bir acımasızlıkla vuracaktır. Öte yandan, burjuvazinin dizdiği tuzaklar ne olursa olsun, proletaryanın önündeki görevin büyüklüğü karşısındaki tereddütleri ne olursa olsun, sınıfımız kitleselliği ve bilinci sürekli artarak mücadele etmek zorunda kalacaktır. Devrimciler olarak görevimiz, proletaryanın tarihten aldığı görevi yerine getirebilmesi için bu yaklaşan kavgalarda sonuna kadar yer almamızdır. Bu görev, bütün barbarlığıyla kapitalizmin devrilmesi ve komünist bir toplumun yeşermesi, zaruret diyarından özgürlük diyarına geçiştir.

EKA, 2011 Bahar

Dipnotlar:

1. OECD, World Economic Outlook Interim Report, March 2009). s.5.

2. Ibid, s. 7.

* * *

DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ!

Şu anda giriştiğiniz mücadeleler insanlık tarihinin en önemli mücadeleleridir. Sizin mücadelelerinizin yokluğunda insanlığın korkunç sonuçlarını tahmin bile edemeyeceğimiz bir üçüncü emperyalist soykırım yaşaması kaçınılmazdır. Böyle bir savaş insanlığın birkaç yüzyıl, hatta birkaç binyıl geriye gitmesi, yani en küçük bir sosyalizm umudunu imkansız kılan bir gerileme, hatta belki insanlığın basitçe yok olması anlamına gelebilir. Daha önce hiçbir zaman bir sınıf bu kadar büyük bir sorumluluğun ve bu kadar büyük bir umudun taşıyıcısı olmamıştır. Geçmiş mücadelelerinizde yaptığınız korkunç fedakarlıklar ve gelecekte sırtı duvara dayanmış burjuvazinin sizi yapmaya zorlayacağı ve belki daha da korkunç olacak fedakarlıklar boşuna yapılmadı ve yapılmayacak.

Sizin zaferiniz, insanlık için doğanın ve ekonominin kör kanunlarının zincirlerinden kesin kurtuluş anlamına gelecektir. İnsanlığın tarihöncesi döneminin sonunu getirecek ve gerçek tarihinin başlangıcını, gereklilik diyarının harabeleri üzerinde özgürlük diyarının kuruluşunu sağlayacak.

İşçiler, sizi bekleyen devasa kavgalar için, kapitalist dünyaya karşı son hücum hazırlanmak için, sömürünün yok edilmesi için, komünizm için sınıfınızın savaş çığlığını tekrar savaş çığlığını yapın:

**DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ,
BİRLEŞİN!**